

Posudek diplomové práce

Diplomand:	Tereza Krupková
Studijní obor:	španělština
Téma práce:	<i>Úzkost a odcizení v díle Juana Carlos Onettiho</i>
Rozsah:	73 stran
Vedoucí:	Prof PhDr. Anna Housková, CSc.
Oponent:	Doc. PhDr. Hedvika Vydrová
Datum obhajoby:	2. 2. 2011

Práce Terezy Krupkové je inteligentní, jasně strukturovaná a dobře formulovaná. Studentka má vnímavost pro specifičnost uměleckého textu, je schopna analytického i syntetizujícího pohledu. Poučeně pracuje s rozsáhlou sekundární literaturou, dochází k samostatným závěrům.

V Úvodu jasně a výstižně formuluje své záměry a stručně předkládá rozvržení práce. V první kapitole zdařile a úsporně začleňuje spisovatele a jeho dílo do širších literárních a myšlenkových souvislostí, a to jak laplatských a hispanoamerických tak evropských a světových. K této části jen dvě připomínky. Nemyslím, že *Don Segundo Sombra* je šťastným příkladem střetu člověka a přírody, civilizace a barbarství (str. 10, odstaveček o laplatském regionálním románu). Druhá se týká pravděpodobně vynechaného adjektiva „nového“ v soudu o Onettim jako „nejzářivějším předchůdci latinskoamerického románu“ (str. 13, 3. odst.).

Třetí kapitola je věnovaná *Jámě*, prvnímu Onettiho románu, který si studentka zvolila za východisko svých úvah. Oceňuji způsob, jakým vybírá a pojednává podstatné rysy této prózy ve všech jejích rovinách (téma úniku z reality do snu, nový typ mužského antihrdiny, typy ženských postav, samota a neschopnost komunikace, nihilismus), aniž by možnosti její analýzy vyčerpala, a v jaké návaznosti se k ní potom vrací v dalších částech své práce. Opět jedna připomínka: v závěru kapitoly diplomandka konstatuje, že se autor „nezajímá o konkrétní prostor města“. Je pravda, že reference o reálném prostoru a času nepředstavují těžiště díla, ale jsou zde – podobně jako v následujících dvou románech a na rozdíl od pozdějších próz – přítomné.

Čtvrtá kapitola nazvaná „Prototyp: antihrdina“ pro mne představuje těžiště celé práce. Tereza Krupková zvolila koncept „antihrdiny“ za jakýsi pomyslný středobod, z něhož nahlíží Onettiho výpravné dílo v aspektech které pokládá za podstatné (některých se už dotkla dříve): stereotyp dospělého věku, opotřebenost, krize identity, milostná frustrace, neúspěch, samota, cesty úniku, odlišné prostory reality a snění. Pozoruhodná je podkapitola o odcizení. Zaujalo mě zejména porovnání mužských a ženských postav, dominance mužského principu v Onettiho prózách (dokonce místy jsem měla dojem, že studentka přejímá spisovatelovu misogynickou perspektivu, když často píše obecně o „postavách“ a má přitom na mysli pouze mužské postavy). Také analýza vztahu jedince a „těch ostatních“, byť je spíše letmá, je zajímavá (sociální marginalizace postav, pohrdání „většinou“).

Šestá a sedmá kapitola, věnované výstavbě Onettiho próz a jejich jazyku, na mne působily poněkud méně konsistentním dojmem. Především se mi zdá, že studentka někdy obě roviny zaměňuje nebo ne vždy jasně vymezuje. Např. na str. 40 v podkapitole o „moderní struktuře vyprávění“ se nejprve věnuje typu vyprávění jako zповědi, dále vyprávění o vyprávění, ale přechází vzápětí ke stylu, polemizuje s názory, které ho hodnotí jako nedbalý. Na druhé straně uznávám, že se přes charakteristiku jazyka postav logicky vrací k povaze vyprávění, jeho „chaotičnosti“ a fragmentárnosti. Výborná je podkapitola o pohledu

vypravěče, která by se určitě dala víc rozvést (vypravěč svědek či vyšetřovatel – dodala bych: také soudce; kolektivní vypravěč; omezenost vypravěčova vidění, kterou vnucuje i čtenáři – tady by se dalo mluvit o spoluvně čtenáře). Také mnohost perspektiv vyprávění, jejichž smyslem je znejistění, relativizace výpovědi by stála za důkladnější analýzu. Podkapitola 5.3 věnovaná koncepci času mne také zaujala, byť je velice stručná. Ale nabízí se otázka, proč studentka na ni nenavázala alespoň stejně letmou úvahou o prostoru, který – jak sama dřív na více místech poznamenává, je důležitým prvkem narativní výstavby Onettiho děl (v některých – např. v *Loděnici* - dokonce stěžejním).

Pokud jde o jazykové prostředky, pokládám za přínosné zmínky o lyrických prvcích, navozujících určitou atmosféru (ticho, noc, tma – ještě by se dala doplnit voda, ať už jako mlha, déšť, řeka nebo moře), o bílé barvě (její význam je možná bohatší, myslím, že může mít i pozitivní dosah, např. v obrazu Esteřiných bílých pažích v *Jámě*).

Jisté pochybnosti ve mně vzbuzuje poslední, sedmá kapitola, věnovaná porovnání Tizónova románu *Krásy světa* a Onettiho *Jámy*. Tereza Krupková v ní opět prokazuje svou kultivovanost i argumentační schopnosti, ale nedokázala jsem se při jejím čtení zbavit dojmu nahodilosti výběru a dále pocitu, že se srovnává nesrovnatelné, a nebo naopak, že vše se může srovnat se vším. Ale k tomu bude možné se vrátit při obhajobě.

Závěrem: diplomní práci Terezy Krupkové jsem si přečetla s opravdovým potěšením. Pokládám ji za zdařilou a doporučuji ji k obhajobě.

Praha 26. 1. 2011

Doc.PhDr. Hedvika Vydrová